

DRUHÁ ŠANCE NA SLUNCI

MARIE VEJVODOVÁ

Druhá šance Na slunci

Marie Vejvodová

Tma

„Dobrý den, rád bych vám nabídl luxusní sadu nerezového nádobí... jde o nejrozšířenější a nejoblíbenější materiál užívaný při výrobě hrnců, s nepřilnavým povrchem, moderní nebo naopak retro, které uspokojí každou nadšenou kuchařku, jako jste vy a mlsné jazýčky všech členů vaší rodiny... stačí si jen vybrat styl a velikost sady... doporučuji standardní set osmi až devíti kusů, od rendlíků po pokličky... nákupem více produktů najednou také ušetříte až pět set korun, a pokud si je objednáte ještě dnes, jako dárek dostanete zastříhovač vlasů a deku z hebké ovčí vlny...,“ mlel do sluchátka v monotónním rytmu mladý mužský hlas, aniž se stačil mezi jednotlivými větami nadechnout.

Najednou ztichl. Umlčely ho hlasité ženské vzlyky.

„Haló, pani! Jste v pořádku?“ vykřikl a jeho hlas zlidštěl. „Můžu pro vás něco udělat?“

Na druhém konci však bylo náhle ticho.

*

Zavřená víčka se zachvěla jako motýlí křídla, když je probodlo ostré světlo. Na kůži ucítila ledový vzduch a po zádech jí přeběhl mráz. Vrásčité tváře dostaly pár facek. Procitla. Chladné modré oči se střetly s pronikavou září baterky, kdosi jí ale nedovolil je zase zavřít. Cizí ruce ji z obou stran zvedly na nohy a na kolečkovém křesle ji vyvezli z místnosti. Ve voze, který se řítíl kdovíkam, upadla znovu do snu, z něhož se nechtěla probudit.

Až na nemocničním lůžku, bílém jako první sníh toho roku, si vybavila obraz. Ona. Sama. V potměnělém bytě. Ticho, jen tikot starožitných hodin dával s každou odbitou vteřinou nemilosrdně najevo, že její srdce ještě tluče. *Proč mi už nedají konečně pokoj?* Hodiny, i srdce. A pak? Barvy. Spousta barev. Bílá, žlutá, růžová, modrá. Malinké tobolky, jako bonbony, ze kterých se vnoučatům sbíhají sliny. A kolik jich je! Jeden, dva, tři, čtyři... Naplnily celou zkřehlou dlaň. *Dokážou zastavit krvácení srdce?* Příbalový leták neodpovídal. Venku listopadová kvílivá meluzína, a počkat! Ještě jedna písnička. Na rozloučenou? *Tu melodii znám...* Na stolku

zuřivě blikající vibrující mobil. *Proč zrovna teď?!
Někdo si vzpomněl, že možná ještě žiju? Já už po vás ale
nic nechci. Vůbec nic!* Zmáčkla gumové tlačítko starého
telefonu.

Víc si nepamatuje. Jen tmu.

Vítejte Na slunci!

„Co si to dovoluujete?! Okamžitě mě pusťte ven!“ razil si cestu Domovem Na slunci jako hurikán nepřičetný ženský hlas doprovázený zuřivým bušením na dveře.

Šlo o pořádný rozruch, který na druhém konci chodby probudil z odpoledního šlofiků i nedoslýchavého Bruna. Chvilí se rozmýšlel, jestli se má rozzlobit, že ho *někdo* budí, nebo mít radost, že se na tomto pohřebišti, kde se z mrtvol snažili vykřesat život, konečně něco děje. Zaposlouchal se do cizího hlasu, nedokázal však rozpoznat, komu patří. Spolu s Brunem se probudila i jeho zvědavost, komu vděčí za nevyžádaný a na tomto místě tak nezvyklý budíček.

„Začátky můžou být těžké, ale nebojte se. Jistě si brzy zvykne,“ uklidňovala na chodbě za zamčenými dveřmi paní de Graafovou ošetřovatelka Denisa, jak poukazovala její jmenovka připnutá na prsou pro případ, že by klienti jméno zapomněli – což bylo dost pravděpodobné.

Výraz na tváři mladé sestry byl ale mnohem lítostivější než na kulatém obličejí s extravagantními brýlemi podsadité čtyřicátnice. V některých rodinách se připravují na blížící se advent, v jiných strkají svou matku pod zámek.

„Nic jiného jí ani nezbude,“ odvětila žena stroze. „Dopřejte jí všechno, co si navymýšlí, ale alkoholu ani kapku,“ pokračovala. „Ve cvokárně dali jasně najevo, že by ji to přivedlo do hrobu.“

„Je pravda, že se paní Černá pokusila o sebevraždu?“ využíla Denisa příležitosti zeptat se na citlivou záležitost, která její novou klientku přivedla nejprve na psychiatrickou kliniku do Bohnic a posléze do domova seniorů.

„Ale prosím vás,“ uchechtla se druhá žena sarkasticky. „Bud’ se ožrala, nebo na sebe chtěla jenom upoutat pozornost, v čemž byla vždycky přebornice.“

Sestru překvapovala tvrdost a zloba v ženě hlase. Své pocity si ale nechala pro sebe a namísto toho vlídně řekla: „Uděláme všechno pro to, aby se tu vaše maminka měla dobře.“

Z řevu za dveřmi ale usoudila, že krocení této divé zvěře nebude tak snadný úkol.

Nápad

„Neuhodneš, komu jsem dneska na hajzlíku vyměňovala toaleták!“ zvolala Denisa do telefonu kamarádce, jen co nelítošnou *madame* de Graaf vyprovodila ze dveří domova, a nepochybovala ani na okamžik, že si na její další návštěvu pěknou chvilku počkají.

„Kecáš!“ zahuhlala Sabina. V jedné ruce držela mobil u ucha a v druhé sýrovou bagetu. Právě seděla v autobuse cestou na zasedání Poslanecké sněmovny. Nesnášela, když lidi přezvykovali v dopravních prostředcích a drobili na sedačky. *Umřeli by hlady, kdyby chvíli počkali?* Tentokrát se však zahanbeně řadila mezi ně. Od rána byla v jednom kole, sotva se stihla skočit vyčůrat, a bála se, že stejně přijede pozdě.

„Ne, přísahám na Panenku Marii,“ ujišťovala ji ortodoxní ateistka, ze které ani třicet let života nevymýtilo zvyk z dětství, kdy s babičkou chodily povinně do kostela. „Dneska se u nás ubytovala,“ řekla Denisa, jako by šlo o hotelový resort. Sabina se pousmála. Její nejlepší kamarádka jí dokázala zlepšit náladu i v ten nejzpackanější den.

„Vidiš, ty mi pořád opakuješ, jakej mám cool job, zatímco ty vyměňuješ starouškům plínky, a pak z tebe vypadne, že máš tu čest s celebritama!“ smála se Sabina do telefonu. „Víš, co dělám právě teď já?“

„Dáváš si do nosu v nějaký nóbl restauraci na rozhovoru se šéfkuchařem z MasterChefa,“ reagovala Denisa na její mlaskání. „Jak se jmenuje ten hezkej mladej potetovanej?“

„Tos uhodla! Jedu do *Posvátný* sněmovny za nabubřelýma papalášema, který ti akorát civěj na kozy a culej se jak měsíček na hnoji, nemůžeš jim ale věřit ani slovo,“ otrásla se Sabina znechuceně, až jí na sedadlo autobusu vypadl z bagety plátek okurky.

„Tak co kdyby ses vykašlala na papaláše a udělala rozhovor s Černou?“ napadlo pohotově Denisu. „Máš jedinečnou příležitost! Babka tu teď bude trčet asi až do smrti, a když už jsme u toho umírání, mám takovou perličku...,“ ztišila Denisa opatrně hlas, i když většina klientů byla nedoslýchavá, a svěřila se kamarádce se žhavým drbem.

„Kecáš!“ vyhrkla opět Sabina, která by jako novinářka měla naopak oplývat bohatou slovní zásobou.

„A doprčic, já přejela!“ zakvílela a hnala se ke dveřím.
„Prosímtě, brnknu ti, až skončím v práci, jo?“

„Takže o půlnoci?“ odvětila Denisa kousavě i soucitně zároveň. Ona sice musela vstávat každé ráno v pět, zato ale měla často padla už ve čtyři odpoledne. Pokud na ni tedy nevyšla noční směna.

Kamarádka její poznámku už neslyšela. Jak jen to bylo možné, vyřítila se ven z vozu, nedojedenou bagetu odhodila do odpadkového koše a uháněla do sněmovny. Denisina slova se jí ale stále přehrávala v hlavě a na zasedání tentokrát neusnula jenom proto, že začala osnovat plán.

Sabina v posledních měsících pendlovala z jedné neúspěšné schůzky ze seznamky na druhou. Jen co odpověděla na otázku na práci, že je novinářka, její protějšek většinou se zájmem povytáhl obočí a ona se na něj zářivě sebevědomě usmála. Na prvním rande nedodala, že kdyby spolu začali chodit, moc by se asi neviděli. Zatímco většina lidí se už těší, že jim skončí pracovní doba, v redakci teprve začíná ten pravý firmol. A za dennodenní vypocené články a notnou dávku stresu dostává nula nula prd.

Když už se editor uvolil svěřit jí na psaní něco záživnějšího, protože na těch největších rybách na titulku si nejraději smlsl sám, Sabina byla jen ráda, že je to ona, kdo v rozhovoru klade otázky. Její život by nikoho nezajímal, a zcela právem:

Kde se vidíte za pět let? – Ehm, nevím. Nejradši bych nahradila toho pitomce, co si říká můj šéf, ale o tom si můžu nechat jen zdát, protože ten se toho svého vyhrátého hnízdečka jen tak nepustí.

Jak trávíte čas se svým partnerem? – Koho myslíte? Dostala jsem kopačky. Kdybych měla aspoň psa, kterej by mě bezmezně miloval, mohla byste se mě zeptat, jak trávím čas se svým psem. Jenže ten by natáh brka dřív, než by se dočkal, až dorazím po šichtě domů a vezmu ho ven vychcat.

Jak budete slavit Vánoce? – Slavit? Asi sama ve svůj pronajatý garsonce. Je to ale lepší než u našich, kde bych musela jíst smaženého kapra jako posledních třicet let, i když dobře vědí, že jsem vegetariánka, snášet hašteření ségřiných *andílků*, který jsou v nesnesitelném očekávání Ježíška na zabítí, a vyhýbat se kritickým pohledům mámy, který říkaj: „Podívej se na svoji sestru, jakou má

hezkou rodinku a plat z farmaceutického korporátu, a kam jsi to dopravovala ty?“ Připijme si na to, když už to má být oslava!

Možná by ale takovej rozhovor otiskli právě proto, že by si čtenáři mohli oddychnout, že je na tom někdo ještě hůř než oni, a deníku by se zvýšila prodejnost, pomyslela si Sabina, když už houpala nohama v lavici sněmovny. Monotónní hlas náměstka pro státní služby důležitě horující o novém informačním systému pro veřejnost nevnímala.

Kdepak rozhovor, má milá Deny. Něco mnohem, mnohem lepšího! honily se jí hlavou zcela jiné myšlenky.

Rád vás poznávám

Věděl, co ho udeří do nosu ještě dřív, než vstoupil. Směsice pachu stárí, uniklé moči a zelné polévky. Co naplat, že včera měli k obědu bramboračku. Zelí bylo nesmrtelné. Snažili se ho vymýtit agresivní dezinfekcí se zamýšleným aroma pinií, což ovšem nasvědčoval jen obrázek na krabičce, nikoli vůně samotná. Stejně by nebyla příliš platná. Proti moči a zelí neměla šanci. Porazit stárí se nikdo radši ani nepokoušel. To byl předem prohraný boj.

Bruno si několikrát povzdychl, proč z pěti smyslů kromě zraku, který se nepočítá – krátkozrakost dožene dříve nebo později všechny –, musí ztrácet zrovna sluch, a ne třeba právě čich. Naslouchátko ze srdce nenáviděl.

V jídelně ho přivítal známý odér. Dobelhal se ke stolu v druhé řadě u okna s igelitovým ubrusem s jasně žlutými pruhy – asi měly evokovat sluneční paprsky –, kde tradičně sedával. Mávnul na pobíhající sestru, která už k němu cupitala s kávou s cukrem a mlékem „tak akorát“ a koblihou plněnou marmeládou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nová šance Na slunci.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.